

## BLAHOSLAVENÝ PIER GIORGIO FRASSATI

Všetko pre Ježiša!

Pier Giorgio sa narodil v Turíne 6. apríla 1901. Jeho sestra Luciana, ktorá sa stala jeho najbližšou priateľkou, sa narodila o sedemnást mesiacov neskôr. Otec Alfredo vlastnil a viedol vplyvné liberálne noviny La Stampa. Matka Adelaide bola umelkyňa z bohatej rodiny. Rodičia sa hádali, nerozumeli si a preto ho táto situácia zocelila a priviedla ku Kristovi. Rodičia ho v kresťanstve nepodporovali. Jeho otec sa raz šiel sťažovať ku kňazovi, že našiel svojho syna spať na dlážke s ružencom v ruke. „Radšej by ste ho našli spať s nemravným románom, však?“ odpovedal kňaz. Ani Adelaide nemala rada náboženské sklony svojho syna. Obávala sa, že sa stane kňazom a nevyberie si svetskú kariéru. Keď istý jezuita vyzval jej dvanásťročného syna ku každodennej účasti na svätej omši a svätom prijímaní, rozhodne to odmietla – až kým ju prosby Piera Giorgia nepresvedčili. Potom už chodil na svätú omšu pravidelne každý deň.

Keď mal Pier Giorgio sedemnást rokov začal navštevovať turínskych chudobných. Potreba bolo veľa, lebo v meste bolo mnoho veteránov z I. svetovej vojny ako aj zúfalých robotníckych rodín. Keď Pier Giorgio navštevoval tieto rodiny, zamiloval sa do nich. Každý deň



im prinášal jedlo, oblečenie a peniaze. Jeho skutky milosrdenstva v obyčajnom týždni vyzerali asi takto:

*V nedeľu – topánky pre bosé dieťa.*

*V pondelok – ubytovanie pre ženu bez domova.*

*V utorok – topánky pre nezamestnaného robotníka.*

*V stredu – platba školného pre dievča.*

*Vo štvrtok – presťahovanie slepého veterána.*

*V piatok – nákup pre hladnú rodinu.*

*V sobotu – lieky pre starú ženu s bronchitídou.*

Pier Giorgio mal veľmi rád zábavu a priateľstvo. V poslednom roku svojho krátkeho života mal veľkú radosť z činnosti Spoločnosti temných pováh. Bola to skupina mladých ľudí, ktorí boli jeho najbližšími priateľmi. Pier Giorgio bol v skupine oficiálne označený za „praktického zabávača“, veď bol autorom mnohých vtipov, žartov a huncútstiev. Táto spoločnosť chodievala na výlety do hôr, ktoré naplánoval a viedol. Na vrchole hôr viedol svojich priateľov k modlitbe a oslave toho, ktorý stvoril majestátne štíty. Potom odpočívali a tešili sa z jedla a piesní, ktoré Pier Giorgio spieval svojím hlbokým hlasom. Vedel, že spieva falošne, ale povedal, že „dôležité je spievať“.

Pier Giorgio ťažko ochorel. Nikto v jeho rodine tomu nevenoval pozornosť. Venovali sa starej matke, ktorá

zomierala, mysleli si, že jeho choroba rýchlo prejde. Ale Pier Giorgio dostal detskú obrnu – pravdepodobne počas návštevy chudobných – a kým si rodina uvedomila, ako veľmi je chorý, bolo už príliš neskoro. Keď sa nemohol zúčastniť na pohrebe starej matky, Adelaide sa sťažovala, že nikdy nie je k dispozícii, keď ho potrebujú. Až do konca mali chudobní prvé miesto v myšlienkach Piera Giorgia. Keď ležal na smrteľnej posteli, požiadal Lucianu, aby zanesla liek chorému a aby v jeho mene obnovila zdravotné poistenie pre chudobného muža. Boli to jeho posledné skutky milosrdenstva. Zomrel 4. júla 1925.

Zdroj: <http://www.smn.sk/index.php?cislo=0809&sekcia=clanky-&smn=20070908.html>

## BLAHOSLAVENÁ CHIARA LUCE BADANOVÁ

Chiara Luce Badano (1971 – 1990) zomrela tri týždne pred svojimi devätnástimi narodeninami.

Bola radostným mladým dievčaťom, užívala si život, pričom bola naplnená láskou k Bohu a k blížnym.

Odmalička ju rodičia učili nezabúdať na chudobných. A Chiara mala veľkodušné srdce. Raz jej mama navrhla, aby darovala niektoré zo svojich hračiek. Onedlho mama začula z vedľajšej izby Chiarin hlas: „Toto áno, toto nie, toto áno, toto nie...“ Na maminu otázku, čo to tam robí, Chiara odpovedala: „Chudobným deťom predsa nemôžem dať pokazené hračky.“ Vytriedovala teda dobré hračky. Rehoľné sestričky, ktoré pracovali v škôlke, ukázali raz deťom na diapozitívoch ako žijú deti v najchudobnejších krajinách. To rovnako nedalo Chiare pokoja. Pozbierala svoje úspory do malej škatulky a oznámila, že to chce dať pre chudobné deti v Afrike. Začala snívať o tom, že sa stane lekárkou a pôjde do Afriky, aby tam mohla pomáhať chorým deťom.

Jej stará mama raz povedala, že to dieťa je ako „z iného sveta“. Ale tí, čo Chiaru poznali, ju väčšinou opisovali ako úplne normálne dieťa, radostné a temperamentné. Chiara Badano svojim vekom vchádza do puberty. Stáva sa z nej bežná tínedžerka.



30. septembra 1984 prijala sviatosť birmovania. Jej obľúbené športy boli tenis, plávanie, bicyklovanie i korčuľovanie. Tiež milovala výlety do prírody. Jedna malá epizóda z jej života: Raz pri plávaní ju nejaký chlapec úmyselne dva razy potopil, hoci ju to vystrašilo, zastala sa toho nezbedníka, keď ho jeho mama za to hrešila.

Jej súkromný život bol väčšinou radostný, ale škola bola pre Chiaru ťažká, začala mať problémy s učením. Došlo až k tomu, že v škole prepadla. Vtedy svojej priateľke napísala: „Ako vieš, musím opakovať ročník. Je to pre mňa

pomerne bolestivé. Nepodarilo sa mi hneď odovzdať tú bolesť Ježišovi. Potrebovala som dlhý čas, aby som sa dala ako-tak dokopy...”

Chiara si znova veselo užívala život. Nastúpila do nového ročníka, kde okrem matematiky všetky ostatné predmety zvládla. Svojou otvorenou a radostnou povahou si medzi novými spolužiakmi ľahko získala priateľov.

Prichádza jeseň roku 1988 a Chiara prestala byť až taká plná radosti zo života ako bývala. Všetci si to všimli. Školského výletu do Benátok v októbri 1988 sa zúčastnila len s akousi nevôľou. Ona sama tomu nevenovala až takú pozornosť a snažila sa znova dostať do formy. Mama si všimla, že hra tenisu Chiaru niekedy totálne vyčerpal. Chiara jej to vysvetľovala tým, že ju bolí rameno. Raz jej plece prenikla taká bolesť, že jej z ruky vypadla tenisová raketa. Výsledok špeciálnych vyšetrení: rakovina kostí, nádor na siedmom rebre vľavo s metastázami v priľahlých mäkkých tkanivách.

Dňa 18. februára podstúpila operáciu. Trvala šesť hodín. Keď sa prebrala z narkózy a zacítila veľkú bolesť, zašepkala: „Prečo, Ježiš? – Ježiš, ak

to ty chceš, chcem to aj ja!“ Jej sesternica Glenda spomína: „Keď som vstúpila do izby, usmiala sa na mňa... Vyžarovala z nej rovnaká radosť ako predtým.“

Operácia nepriniesla želaný výsledok. Lekári oznámili rodičom, že pre ich dcéru nie je nádej na vyliečenie. Previezli ju na turínsku kliniku Regina Margherita, kde sa musela podrobovať chemoterapii. A nasledovala striedavá ambulantná a nemocničná liečba na rôznych klinikách. Jej zdravotný stav sa postupne zhoršoval, stratila aj schopnosť chodiť, začala byť odkázaná na invalidný vozík.

Chiara túžila žiť ako prv, ale prijala aj tento svoj údel. Hovorila: „Každý okamih je cenný, nemožno ho premárniť. Ak ho dobre prežijeme, potom má všetko zmysel. Všetko sa stáva relatívnym, aj v tých najhorších chvíľach, ak to darujeme Ježišovi...”

A Chiara: „Teraz už na mne nie je nič zdravé, mám však ešte srdce, ktorým môžem stále milovať.“

Zdroj: <http://www.zivotopisysvatych.sk/chiara-luce-badanova/>